

en noget mærkelig Maade, idet der i § 13 staar: „Mindst 65 pCt. af de paagældende Midler anvendes fortrinsvis til Anbringelse i Indlaan i danske Sparekasser.“ Nu kan det være, at jeg ikke kan forstaa det danske Sprog, men jeg synes, der i Ordene „mindst“ og „fortrinsvis“ er noget af en Modsigelse. For enten skal der *mindst* anbringes 65 pCt., og saa behøver der ikke at staa *fortrinsvis*, eller ogsaa er Meningen den, at man saavidt muligt skal anbringe 65 pCt., men saa skal det ikke staa *mindst*, for „mindst“ angiver et Paabud om, at det skal være i alt Fald 65 pCt. Men det er maaske en tilsigtet Tvetydighed, for at der bagefter skal blive Lejlighed til en Fortolkning, at det ikke skal forstaas altfor strengt. Men selv om man maa forstaa det saaledes, at der i alt Fald skal anbringes 65 pCt. af de indsamlede Midler, byder det ingen som helst Garanti for, at Pengene i Virkeligheden kommer de lokale Sparekasser til gode. For efter Sagens Natur vil disse Indlaan fra Postsparevirksomheden i Sparekasserne aligevel kunne være undergivet større Svingninger end Indskud fra de enkelte paa den paagældende Egn. Hvis man har en samlet Indlaanskapital — vi kan tage et Eksempel — paa 3 Millioner fra en Egn, vil man i højere Grad kunne regne paa over en forholdsvis lang Aarrække at beholde disse 3 Millioner. Drejer det sig derimod om et enkelt Indskud paa 3 Millioner, det være sig fra en enkelt Mand eller fra en Institution som en Postsparevirksomhed, har man ikke den samme Betyggelse, og det spiller en umaadelig Rolle for Sparekasserne, fordi disse netop er baseret paa at skulle nyttiggøre deres Midler ved en forholdsvis langsigtig Anbringelse.

Hvad i øvrigt Enkeltheder i Lovforslaget angaar, skal jeg ikke komme ind paa dem, men der er to Punkter, jeg gerne lige vilde berøre. Det ene er det Styrelsesraad, der foreslaas oprettet. Det er allerede tidligere under denne Debat blevet kritiseret; jeg vil ud fra en lidt anden Begrundelse gøre det samme. Styrelsesraadet er bestemt til at skulle bestaa af Generaldirektøren for Postvæsenet, en Tjenestemand fra Finansministeriet, hvilket i Realiteten vil sige en Departementschef, en Tjenestemand udnævnt af Ministeren for Industri, Handel

og Søfart; det er i Motiverne sagt, at der er tænkt paa Departementschefen fra Handelsministeriet.

Jeg vil gerne advare imod, at man efterhaanden bebyrder de højeste Embedsmænd med den Slags Bihverv, som fuldstændig tager deres Tid. Man har ved den Gennemgang, der har fundet Sted i Administrationskommissionen, set, at der er visse Ministerier, hvor de højere Embedsmænd — ja, man kan ogsaa gaa længere ned og sige ikke alene de højere Embedsmænd, men hvor Embedsmændenes Tid i uforholdsmæssig Grad optages af den Slags Biposter, og det er urigtigt, det er ganske urigtigt at tage dem fra deres naturlige Opgaver, der er at passe deres Ministerium. Men naar en Departementschef — og jeg tænker ikke *mindst* paa Departementschefen i Ministeriet for Industri, Handel og Søfart — skal være baade her og der og Straalemester tillige, bliver det jo lidt vanskeligt for ham. Skal han sidde snart i den ene Kommission og snart i den anden, i Tilsynsraad her og i Styrelse raad der, være sendt ud paa Regeringens Vegne, sidde i Valutaraad, eller hvad det kan være, og sidde i Likvidationskomiteer og lignende, hvor bliver saa til syvende og sidst den Mands Arbejdskraft af i Ministeriet, og det er dog der, man skal have ham. Jeg maa finde, at det er urigtigt i en Lov at slaa fast, at Administrationens højeste Embedsmænd paa Forhaand skal være bundet til at sidde i disse enkelte særlige Raad, og hvad det nu kan være.

Saa er der ogsaa det, at ved et saadant Styrelsesraad vil det blive saaledes, at det er den politiske Minister, der bagved Kulisserne dirigerer, og Styrelsesraadet er ganske vist ikke Ministeren, men det giver Udtryk for Ministerens Anskuelse. Hvorfor saa ikke simplificere det hele og lægge Ansvaret der, hvor det retteligt hører hjemme, til selve Trafikministeren. Hvorfor skal man stille en saadan Historie op, der skal give det Udseende af at være noget, uden at den i Virkeligheden er det. For det er kun at bibringe Befolkningen Indtrykket af, at, der sidder et upartisk, ganske neutralt Styrelsesraad, skønt i Virkeligheden Meningen er den — man kan joligesaa godt lægge Kor-tene paa Bordet —, at det er det til enhver Tid siddende Ministerium, der faktisk raader